

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1144/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Ј., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., адвоката Д.Ж., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1085/14 од 08.04.2015. године и Вишег суда у Нишу К 385/15 од 08.09.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 28.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1085/14 од 08.04.2015. године и Вишег суда у Нишу К 385/15 од 08.09.2015. године у односу на повреду Закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 1085/14 од 08.04.2015. године, окривљени В.Ј., оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд новчану казну, уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.385/15 од 08.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.Ј., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног В.Ј., адвокат Д.Ж., због повреда

закона из члана 485. став 4. ЗКП, у вези члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, али другом већу или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и обавезе накнаде трошкова приватном тужиоцу.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног В.Ј., у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд поверовао исказима приватног тужиоца С.Р. и јединог сведока Ж.Р., супруге приватног тужиоца, а тетке окривљеног, која са окривљеним није у добрим односима, налазећи да су исти били „врло изричит и убедљиви“, а позивање на изричитост и убедљивост исказа ових лица, према ставу браниоца, указује на непостојање непристрасности суда, што је примарна претпоставка за правично суђење. Стога су наведени искази, према наводима захтева, супротни одредби члана 16. став 2. ЗКП, а самим тим и ставу 1. истог члана, што их чини незаконитим доказима, који у смислу члана 84. став 1. ЗКП, не могу бити коришћени у кривичном поступку, па како се у конкретном случају правноснажна пресуда заснива на таквим доказима, то је истом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног неосновани.

Ово стога, јер су приватни тужилац, С.Р. и сведок Ж.Р., на главном претресу испитани у складу са одредбама ЗКП, пошто су претходно испуњене претпоставке за испитивање сведока из члана 95. ЗКП, а ови сведоци пре сведочења положили заклетву, те да је сведок Ж.Р., као лице ослобођено од дужности сведочења (члан 94. ЗКП), на то упозорена што је и убележено у записник о главном претресу.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да наведени докази ни сами по себи, нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама ЗКП, па се следствено томе на истима пресуда може заснивати, због чега се, по налажењу овог суда, захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а бранилац окривљеног оспоравањем оцене ових доказа од стране нижестепених судова, у суштини указује да је правноснажном пресудом чињенично стање погрешно утврђено, што не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног В.Ј., указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена и битна повреда одредаба

кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, тиме што је суд извршио измену оптужног акта у погледу садржине инкриминисаних речи упућених од стране окривљеног, чиме је, према наводима захтева, правноснажном пресудом прекорачена оптужба.

Одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), при чему ова одредба, обавезује подносиоца захтева да поред формалног означавања законских одредби за које сматра да су повређене побијаном правноснажном одлуком, у захтеву и образложи истакнуте повреде закона.

Међутим, бранилац окривљеног у захтеву није конкретизовао истакнуту повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није навео које су то инкриминисане речи окривљеног измењене у изреци правноснажне пресуде у односу на оптужни акт, а која измена је довела до прекорачења оптужбе, већ само општено наводи да је у конкретном случају оптужба прекорачена.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП, па како у конкретном случају бранилац окривљеног није дао образложење у погледу истакнуте повреде Закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**